

man nu ønsker at give den midlertidige Finanslov, at kunne paataa sig Ret til at afholde alle disse Udgifter, selv uden Folkethingets Samtykke. Hvis dette ikke er Tanken, ved jeg ikke, hvilken fornuftig Tanke der er deri. — I den Skitse, hvori Finansloven blev vedtagen ved 2den Behandling, udgjorde de samlede Udgifter paa §§ 12—27 45,329,000 Kr., deraf paa §§ 12—26 41,420,000 og paa § 27 et Beløb af 3,909,000 Kr. Ved Vedtagelsen af de Vændingsforslag, som Udvalget eller Udvalgets Flertal nu har tiltraadt, blive de ved 2den Behandling ydede Bevillinger paa §§ 12—26 forøgede med 284,000 Kr. og paa § 27 med 136,000 Kr. Man vil derved komme op til en samlet Bevilling af 45³/₄ Mill. Kr.; deraf ydes paa §§ 12—26 41,704,000 Kr. og paa § 27 4,045,000 Kr. Med andre Ord, paa de egentlige Udgiftskonti, nemlig §§ 12—26, vil der blive bevilget mellem 950,000 og 1 Million mere, end der blev givet paa Finansloven for ifjor; derimod bliver der paa § 27 bevilget omtrent 2,200,000 Kr. mindre, saa at der tilsammen paa Finanslovens Udgiftsside i Aar bliver bevilget ca. 1¹/₄ Mill. Kr. mindre end ifjor. Jeg fremhævede allerede ved Finanslovens 2den Behandling, at med Hensyn til de egentlige Udgifter er denne Finanslov rundeligere end den ifjor; ved at vedtage de Vændingsforslag, Flertallet nu har tiltraadt til 3die Behandling, vil den blive det i endnu højere Grad, saa at der faktisk paa de endelig bevilgede Udgiftskonti i Aar bliver at depensere omtrent 1 Mill. Kr. mere end ifjor. Jeg har ikke for mit Vedkommende set nogen Grund til med Hensyn til det store Antal af Vændingsforslag at fraaige det Standpunkt, jeg indtog ved 2den Behandling, og som var et rent Realitetsstandpunkt. Jeg maa indrømme, at det, der i Mellemtiden er indtraadt, nemlig Forelæggelsen af Forslaget til en midlertidig Finanslov, kunde indeholde en Opfordring til at tage anderledes paa Finansloven ved 3die Behandling, end Tilfældet var ved 2den Behandling. Jeg tror, jeg er berettiget til at sige, hvad jeg udtalte forleden, at man kan være i Tvivl om, hvorvidt dette Forslag fra Regjeringens Side var at opfatte som Alvor eller som et Udslag af Ustjighed. For saa vidt det imidlertid skal opfattes som Alvor, ser jeg ikke, der ligger nogen anden fornuftig Mening deri, end at det er Indledningen til Krig. Under disse Forhold kunde der være Grund til at stille sig anderledes ogsaa overfor selve Finansloven end ved 2den Behandling. Jeg har imidlertid anset det for rigtigt at blive staaende paa et Realitetsstandpunkt, indtil en

nærmere Fremtid viser os, hvortiden det Hele bærer. — Med Hensyn til de enkelte Spørgsmaal, som i Diebliffet ere under Forhandling, skal jeg tillade mig at slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne imod adskillige Medsættelser paa Postvæsenets Budget, idet disse utvivlsomt ere større end ønskelig. Der er en Del af de løbende Udgifter, saasom til Postbude, Expedienter osv., som ere blevne reducerede stærkere, end det kan anses for stemmende med Tjenestens Tarv. Dette er et af de Spørgsmaal, som jeg tror, der fra Flertallets Side er særlig Anledning til at sige en mere velvillig Overveielse end den, der har faaet Udtryk i Vændingsforslagene. Hvad dernæst angaar Handelsdirektoratet, kan jeg ikke Andet end fremdeles anbefale den hertil sigtende Bevilling. Der er siden 2den Behandling indkommet en Adresse fra Repræsentanterne for Kjøbenhavns Handelsstand, som rent saglig og selvfølgelig uden nogen som helst politisk Bagtanke anmoder Folkethinget om at tage denne Sag under fornyet Overveielse. Da det jo er Tilfældet, at der ogsaa i Aar paa Finansloven er blevet ydet af Flertallet Bevillinger til ikke saa faa nye Formaal, er det et naturligt Ønske hos dem, der nære den Anskuelse, at en Foranstaltning som Oprettelsen af et Handelsdirektorat vilde kunne gjøre nogen Nytte, det er et naturligt Ønske hos dem, at ogsaa denne Sag maatte blive gennemført. Det er denne Anmodning fra Handelsstanden, som jeg tillader mig at henstille til det høie Thing at tage under velvillig Overveielse. Det erkjendes af dem, der have indgivet Adressen, at der ganske vist i Diebliffet ikke kan ventes noget særdeles stort Udbytte af et Handelsdirektorat; thi kun naar vi befinde os under normale Forhold, naar Lovgivning gaar sin Gang, naar de store Reformere ere under Drøftelse, vil der være Leilighed for et saadant særligt Departement til at søge at udøve en gavnlig Indflydelse paa Karakteren af de Reformere, som sættes under Forhandling. Men jeg tror, det er fuldstændig korrekt samtidig at fremhæve, at ogsaa under de nuværende Forhold vilde Oprettelsen af et Handelsdepartement kunne gjøre i alt Fald nogen Nytte, ikke mindst fordi de Personer, som blive valgte til at føre Sagen ud i Livet, dog under alle Omstændigheder vilde behøve en vis Tid for at kunne arbejde sig ind i Forholdene og erhverve den fornødne Indsigt og Øvelse i Forretningerne. Jeg tillader mig derfor at anbefale dette Forslag til Thinget. Hvad de øvrige Vændingsforslag angaar, da finder jeg ingen Anledning til nærmere at omtale dem.